

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KENNEDY, RAVEN

Glint / Raven Kennedy ; trad. din lb. engleză de Bogdan Voiculescu. - București : Librex Publishing, 2025

ISBN 978-630-6628-81-0

I. Voiculescu, Bogdan (trad.)

821.111

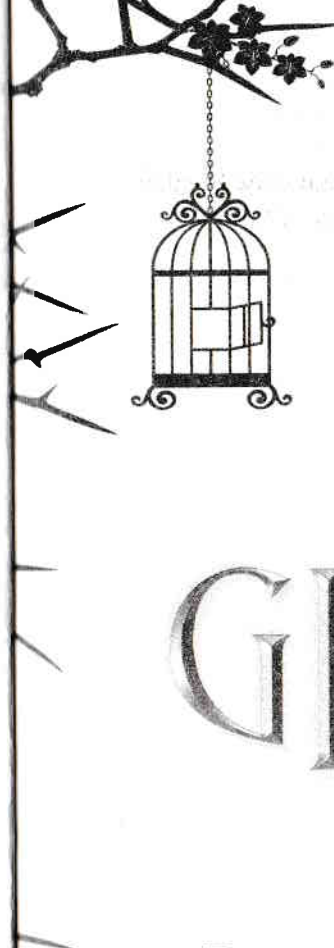
Editor: Denisa Nicoară
Redactor: Ioana Bena
DTP: Ciprian Butnaru
Corector: Ionel Palade

Copyright © 2021 by Raven Kennedy
All Rights Reserved.
Cover Design by Maria Spada

Această carte este o lucrare de ficțiune. Orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate, unități comerciale, evenimente sau localuri, este în întregime întâmplătoare. Această lucrare, sau orice parte a acesteia, nu poate fi reprodusă sub nicio formă sau prin niciun mijloc electronic sau mecanic, inclusiv sisteme de stocare și recuperare a informațiilor, sau utilizată în niciun fel, fără permisiunea expresă scrisă a autorului, cu excepția utilizării de scurte citate într-o recenzie.

LIBREX PUBLISHING
Str. Episcopul Radu, nr. 30, București
redacție: 0723 193 019
comenzi@librex.ro
www.librex.ro

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii
Librex Publishing.
Copyright ©2025 Editura Librex Publishing.

GILNT

RAVEN KENNEDY

*Traducere din limba engleză de
Bogdan Voiculescu*

Librex Publishing,
2025

I

REGINA MALINA

Aur cât cuprinzi cu ochii.
Fiecare părticică din castelul Highbell are același luciu distinctiv. În ultimul deceniu, oamenii au venit cale lungă din toată Orea doar ca să-l vadă. E faimos pentru măreția lui și vizitatorii sunt mereu impresionați de splendoarea covârșitoare.

Dar eu îmi amintesc cum era înainte. Îmi amintesc parapetele de ardezie și canaturile de fier ale porții. Îmi amintesc că am avut rochii de toate culorile și că vesela de pe mese era albă, pe potrivă părului celor din familia Colier. Îmi amintesc când clopotul din turlă era de aramă și sunetul lui era subțire și limpede.

Lucruri care odinioară erau ușoare ca fulgul, acum trebuie ridicate de mai mulți bărbați odată. Unghere care altădată erau colorate de trecerea timpului și-a istoriei, acum lucesc ca noi. Până și trandafirii din atrium au fost atinși de aur și niciodată n-au să mai dea boboci noi, nici n-au să-și mai răspândească parfumul.

Am copilărit în castelul Highbell. Îi știam toate pietrele aspre și toate scările pestrițe. N-am uitat nodurile întunecate ale

lemnului de la tocurile ferestrelor. Îmi amintesc cum era la atingere tronul tatei, din piatră incrustată cu diamante extrase din munții estici.

Uneori, mă trezesc în toiul nopții, încălțată în așternutul meu auriu, și nu înțeleg unde mă aflu. Nu mai recunosc defel palatul ăsta.

Adesea, nu mă mai recunosc nici pe mine.

Demnitarii care ne vizitează sunt încântați de sclipirea și splendoarea clădirii. Sunt uluiți de precizia cu care au fost transformate toate suprafețele și ridică în slăvi puterea lui Midas.

Dar mie îmi e dor de palatul Highbell cel de dinainte.

De toate cotloanele cenușii, de toate scaunele necizelate, până și de tapițeriile albastre și urâte care atârnav în vechiul meu dormitor. E uimitor ce lucruri îți pot trezi dorul după ce îți sunt răpite.

Știam că aveam să tânjesc după puterea asupra Celui de-al Șaselea Regat atunci când am acceptat să mă mărit. Că aveam să plâng moartea tatei. Am știut chiar și că avea să-mi lipsească vremea în care oamenii mi se adresau folosind numele și titlul vechi, prințesa Malina Colier.

Dar nu m-am așteptat nicio clipă să sufăr chiar din pricina pierderii palatului. Nu aveam cum să prevăd una ca asta. Și totuși, cameră după cameră, lucrușor după lucrușor, totul s-a transformat în fața ochilor mei, până la ultima pernă și ultimul pahar de vin.

M-am entuziasmat la început, nu pot nega. Ideea unui castel de aur ascuns printre munții înghețați era ca un basm și găsisem un rege care să mă facă regină. Căsnicia îmi garanta că aveam să rămân aici, în căminul meu, și aveam să perpetuez vița familiei mele regale.

Dar iată-mă acum în salonul meu poleit, fără urmă din năvitătea de mult răpită. Nu am nici moștenitori, nici familie, nici magie, nici vreo legătură cu soțul meu și nici măcar nu mai recunosc locul în care am copilărit.

Sunt înconjurată de averi care pentru mine n-au nicio valoare.

Castelul ăsta, în care mama m-a adus pe lume, în care au domnit tatăl și bunicul meu, care mi-a oferit cele mai dragi

amintiri, mi-a devenit acum străin. Nu-mi oferă nici mângâiere, nici vreun freamăt și cu siguranță niciun basm.

Oamenii sunt fermecați, dar ochii mei văd toate defectele suprafețelor de aur ale pardoselilor și pereților, până la ultima zgârietură. Observ toate locurile în care metalul moale s-a uzat și s-a deformat. Surprinz ungherele pe care slujitorii nu le-au lustruit și toate porțiunile a căror sclipire s-a estompat.

Aurul e luminos, dar nu rezistă încercării timpului. Se degradează, își pierde luciul și rămâne doar un material pretențios și maleabil, lipsit de tărie.

Îl detest. Întocmai cum am ajuns să-l detest pe *el*.

Renumitul meu soț. Oamenii cad în genunchi înaintea lui, în loc să mi se închine mie. Nu am magie, dar și resentimentele au puterea lor.

Lui Tyndall o să-i pară rău. Pentru toate dățile în care m-a dat laoparte, pentru că m-a subestimat neconținut, pentru că mi-a furat regatul.

Am să-l fac să mi le plătească pe toate – dar nu cu aur.

— Doriți să vă cânt, Majestate?

Privirea îmi zboară spre curteanul așezat în fața mea. E tânăr, probabil de vreo 20 de ani doar, plăcut la chip și la glas. Trăsături pe care le împărtășesc *toți* curtenii mei.

Îi detest și pe ei.

Bâzâie în jurul meu ca niște insecte, mâncându-mi din farfuriile frumoase și viciind aerul cu sporovăiala lor fără minte. Oricât aș încerca să-i alung, se întorc mereu și roiesc iar în jurul meu.

— Dar tu *vrei* să cânti? i-o întorc, deși, la drept vorbind, n-are niciun rost discuția asta, pentru că...

— Vreau să fac orice ar mulțumi-o pe regina mea, răspunde tânărul cu un zâmbet larg.

Un zâmbet fals de la un tovarăș fals.

Așa sunt *toți* curtenii. Prefăcuți. Bârfitori. Trimiși ca să-mi distragă atenția și să-mi țină de urât. De parcă aș fi o imbecilă zâmbăreață care are tot timpul nevoie de distracții cretine.

Dar Tyndall e plecat – a pornit fără întârziere spre Regatul al Cincilea, unde nu mă îndoiesc că tot poporul se va închina la

picioarele Regelui de Aur. Midas o să fie încântat peste măsură, ceea ce nu mă deranjează câtuși de puțin.

Pentru că, în timp ce el e acolo, eu sunt *aici*. Pentru prima dată, am rămas la Highbell fără prezența lui sclipitoare.

E ca un semn de la Divin. Niciun soț căruia să mă supun. Niciun rege în fața căruia să mă plec. Nicio păpușă aurită la brațul lui, întruchiparea lăcomiei, menită să acopere urâtenia minciunilor. E șansa mea.

În lipsa lui Tyndall, ocupat să ia în stăpânire Regatul al Cin-cilea, am o ocazie și n-am s-o irosesc.

Chiar dacă nu-i mai recunosc zidurile, castelul ăsta e *al meu*.

Mă mână aceeași ambiție din copilărie, dinainte să fi devenit limpede că nu am nicio magie, dinainte ca tatăl meu să mă fi dat lui Tyndall, orbit de strălucirea aurului lui.

Dar pe mine aurul lui nu mă mai orbește.

Pentru că visul meu, rolul meu, *dreptul* meu, a fost întotdeauna să domnesc peste Highbell.

Nu să mă supun soțului, nu să fiu dată laoparte sau tratată ca o fetiță răsfățată și nevolnică. Tyndall Midas și-a pus mâinile pe toate și mi-a poleit întreaga viață.

Iar eu l-am lăsat s-o facă. Tatăl meu l-a lăsat. Tot regatul ăsta blestemat l-a lăsat.

Dar m-am săturat.

M-am săturat să lăncezesc într-un fotoliu moale, brodând batiste ridicole, mâncând prăjituri înecăcios de dulci, ascultând discuțiile curtenilor despre cine și ce poartă, încântați de sunetul propriilor voci.

M-am săturat de ipostaza asta de regină rece și mută, înghețată pe locul ei.

Tyndall e plecat și, pentru prima dată de când am devenit regină, pot *să fiu* regină cu adevărat.

Și asta am de gând să fac.

Am purtat o coroană toată viața mea, și acum, în sfârșit, am s-o folosesc.

2

AUREN

Roțile de lemn ale trăsorii îmi zgâlțâie neconținut stomacul. Fiecare rotație îmi aduce încă o amintire înaintea ochilor minții, un ciclu fără sfârșit, încă o rotație și încă o povară prăvălită peste mine, ca un stârv lepădat din zbor de vreun vultur.

Moartea mă urmărește neobosit.

Mi-am dorit atât de mult să-mi părăsesc colivia. Să pot umbla liber prin castelul lui Midas. Plictiseala și singurătatea mea erau ca un căscat lung care mă împiedica să vorbesc, pe care nu puteam să-l stăvilesc, să-l înăbuș. Deschideam gura tot mai larg, cu pieptul deschis, sperând și rugându-mă ca aerul să-mi umple plămâni și să mă elibereze de senzația de sufocare tot mai apăsătoare pe care mi-o provocau gratiile.

Dar acum...

Am sânge pe mâini, deși nu mi se zăresc pete roșii pe piele. Îl simt acolo, la fiecare atingere, de parcă adevărul mi s-ar fi întipărit în liniile sorții din palmele mele.

Eu sunt de vină. Pentru moartea lui Sail, pentru suferința Rissei, pentru dispariția lui Digby... eu sunt de vină pentru toate.

Întorc privirea spre cerul acoperit de nori, deși nu văd cu adevărat pâcla cenușiu-alburie. În schimb, amintirile alea neostoite continuă să se învârtă și să-mi cadă în spatele tâmpelor, rostogolindu-se până în dosul ochilor.

Îl văd pe Digby îndepărtându-se călare, urmăresc cum silueta lui devine tot mai mică, strivită între cerul negru și pământul alb. Văd flăcările roșiatice țâșnind din labele Ghearelor-de-foc și zăpada fină împrăștiată de corăbiile piratilor, ca nișe valuri pe suprafața unei mări înghețate. O văd pe Rissa plângând, îl văd pe căpitanul Fane aplecat peste ea, ținând o curea în mână.

Dar mai ales îl văd pe Sail. Pumnalul căpitanului îi înțepă inima ca un fus de tors degetul, iar sângele i se prelinge în fire roșii, care se adună în băltoaca de pe jos. Încă aud țipătul care mi-a răbufnit din piept când trupul i s-a prăbușit în mâinile mele și în brațele neîndurătoare ale morții.

Gâtul îmi e iritat și dureros după noaptea care părea să nu se mai termine. Mai întâi a urlat, uluit și disperat, apoi s-a încheștat, lăsându-mă fără aer.

Apoi m-am înecat când Pirații Roșii au legat trupul lui Sail de catargul din fața corabiei, batjocorindu-i numele, și l-au lăsat să atârne ca o cârpă pe nava lor fără pânze.

N-am să uit niciodată cum cadavrul lui rigid a rămas agățat acolo, cum vântul și zăpada i-au biciuit ochii albaștri rămași deschiși.

Așa cum n-am să uit niciodată cum m-am străduit din răsuputeri să-i arunc trupul peste bord, pentru ca piratii să nu-și mai poată bate joc de el, dezonorându-l.

Panglicile mele chinuite zvâcnesc când îmi amintesc cum au tăiat funiile cu care era legat și cum i-au târât cadavrul rece pe lemnul aspru al punții.

A fost primul prieten din ultimii zece ani și m-am bucurat de el atât de puțin timp înainte să fiu silită să-l văd ucis cu brutalitate chiar sub ochii mei.

Nu merita un asemenea sfârșit. Nu merita acel mormânt anonim rătăcit în sălbăticia Ținuturilor Pustii, unde trupul avea să-i zacă îngropat sub un ocean de zăpadă.

Are să fie bine, are să fie bine, are să fie bine!

Vocea lui îmi răsună în urechi și închid ochii strâns, simțind că îmi străpunge inima. A încercat să mă liniștească, să-mi dea speranță și curaj, dar amândoi știam adevărul. Din clipa în care mi s-a răsturnat trăsura și am fost capturați de Pirații Roșii, nimic nu mai avea cum să fie bine.

O știa, și totuși a încercat să mă apere, să mă protejeze până la ultima lui suflare.

Un suspin îmi sfâșie gâtulejul iritat, zgândărindu-i durerea. Ochii aurii mă ard când încă un strop sărat îmi alunecă pe obrazul bătut de vânt.

Poate că mă pedepsește Divinitatea – entitatea care alcătuiește toți zeii și zeițele acestei lumi. Poate că întâmplările astea sunt menite să-mi atragă atenția că am exagerat cu pretențiile, că trebuie să-mi amintesc ororile lumii de-afară.

Trăiam în siguranță. În vârful unui munte înghețat, în punctul cel mai înalt al unui castel de aur, eram în siguranță în colivia mea poleită. Dar nu am avut astâmpăr. M-am lăcomit. Am fost nerecunoscătoare.

Asta îmi e răsplata. Eu sunt de vină. Pentru că am avut gânduri atât de îndrăznețe, pentru că mi-am dorit mai mult decât ce aveam.

Simt că îmi tremură panglicile ofilite, ca și cum ar vrea să se înalțe și să-mi mângâie obrazul umflat, să-mi aline durerea.

Dar eu nu merit nicio alinare. Sail n-o să mai primească nicio alinare din partea mamei lui. Rissa n-o să-și mai găsească alinaarea în brațele bărbaților cu care e plătită să se culce. Midas n-o să-și găsească alinarea cu o armată care mășăluiește spre el.

Afară, soldații Regatului al Patruea înaintează prin zăpadă, o forță întunecată traversând peisajul pustiu. Ca un râu de piele neagră și de cai de obsidian lucios, străbătând tărâmul frigului veșnic.

Înțeleg de ce toată Orea se teme de armata regelui Ravinger – a Regelui Putreziciunii. Lăsând deoparte magia lui, soldații aștia, chiar și fără armurile de luptă, formează o priveliște înspăimântătoare.

Dar nimeni nu e mai înspăimântător decât comandantul din fruntea lor.

Din când în când, îl surprind pe calul lui, cu țepii siniștri de-a lungul spinării, încovoiați ca într-o încruntare fioroasă. Ochii lui negri sunt ca niște hăuri fără fund care așteaptă să piardă pe oricine ar privi în adâncul lor.

Fae.

Un fae pursânge, chiar aici. Nu se ascunde, ci conduce o armată în numele unui rege crud.

Reiau în gând conversația noastră de mai devreme și mâinile încep să-mi tremure, iar palmele încep să-mi transpire.

Știi ce ești.

Amuzant, eram pe cale să-ți spun același lucru.

Mintea mi s-a poticnit când a rostit cuvintele alea și-am căscat gura ca un pește pe uscat. El a rânjit doar, arătându-și colții ascuțiți, și, cu o mișcare scurtă a capului, a făcut semn spre trăsură, în care m-a și încuiat.

Dar sunt obișnuită să stau încuiată.

Stau aici de ore întregi deja. M-am frământat, m-am gândit, am vărsat lacrimi și-am scos suspine răgușite, lăsându-mi mintea să cuprindă tot ce mi se întâmplase.

Dar, mai ales, mi-am îngăduit, pur și simplu, să reacționez liber, ascunsă de priviri străine.

Știu bine că nu trebuie să arăt niciun semn de slăbiciune în fața soldaților de-afară și-n special a comandantului.

Așa că las acum sentimentele să mă copleșească, aici, în intimitatea oferită de pereții subțiri de lemn, și îmi las emoțiile și întrebările „acum ce mai urmează?” să se desfășoare în voie.

Pentru că, din clipa în care trăsura o să se oprească pentru popasul de noapte, nu am să-mi mai permit să arăt vulnerabilitatea asta nimănui.

Așa că stau.

Stau și privesc pe fereastră, cu gândurile învărtindu-mi-se prin cap, cu corpul dureros și cu obrajii scăldați de lacrimi, trăgând cu grijă de nodurile bietelor mele panglici chinuite.

Suvițele aurii, ca de satin, care îmi cresc de o parte și de cealaltă a coloanei, par frânte. Mă ustură și mă dor acolo unde

căpitanul Fane le-a înnodat cu brutalitate. Tresar la fiecare atingere și scrâșnesc din dinți.

Transpir și tremur ore în șir, cu dureri crâncene, dar, până la urmă, reușesc să dezleg nodurile.

— În sfârșit, bâigui, lăsând să cadă și ultima panglică.

Îmi trag umerii înapoi și simt cum mă doare pielea de-a lungul spinării, în toate punctele de îmbinare a panglicilor, câte 12 de fiecare parte, de sub omoplați și până deasupra rotunjimii feselor.

Îmi răsfir toate cele 24 de panglici atât cât pot în spațiul înghesuit și le netezesc cu blândețe, sperând ca astfel să le ușurez suferința.

Așa cum zac pe podeaua trăsorii și pe banchetă, par șifonate și vlăguite. Până și culoarea lor e ușor estompată în comparație cu strălucirea obișnuită – arată ca aurul murdar care trebuie lustruit.

Oftez tremurător, cu degetele crispate de efortul de-a desprinde toate nodurile. Panglicile nu m-au durut niciodată atât de tare. Sunt atât de obișnuită să le ascund, să le protejez secretul, încât nu le-am folosit niciodată așa cum am făcut-o pe corabia aia de pirați, așa că e și normal.

Le las să se odihnească și profit de ultimele crâmpie din lumina cenușie a zilei ca să-mi cercetez și restul trupului. Mă dor umărul și capul de când m-am răsturnat cu trăsura și am fost târâtă afară din ea de Pirații Roșii care m-au capturat.

Am și o crăpătură mică pe buza de jos, dar abia o simt. Mai mult mă dor obrazul plesnit de căpitanul Fane și coasta în care m-a lovit cu piciorul. Nu cred că mi-am rupt nimic, dar tresar la fiecare inspirație, șuierând printre dinții încleștați.

Mă roade stomacul, amintindu-mi că e gol și furios, iar gura mi-e uscată de sete. Dar cel mai mult mă chinuie senzația incredibilă de oboseală.

Epuizarea mi-a ferecat încheieturile și gleznele ca un lanț și îmi apasă umerii. Mi-au dispărut toată puterea și toată energia, de parcă cineva mi-ar fi smuls un dop de la spate și le-ar fi lăsat să se scurgă cu totul.

Partea bună? Măcar sunt în viață. Măcar am scăpat de Pirații Roșii. N-o să fiu nevoită să îndur caznele la care s-ar fi gândit Quarter să mă supună când ar fi descoperit dispariția căpitanului. Nu e de dorit să rămâi pe mâinile unui asemenea individ.

Deși noile mele *escorte* sunt departe de-a fi o companie ideală, măcar sunt în drum spre Midas, chiar dacă nu știu ce are să se întâmple odată ajunsă la el.

Uitându-mă afară, pe fereastra trăsurii, privesc cum copitele negre împestritează zăpada și călăreții înaintează înălțați falnic în șa.

Trebuie să fiu puternică acum.

Sunt captiva armatei Regatului al Patrulea și nu mai e loc pentru fragilitate. Nu știu dacă și oasele îmi sunt făcute din aur, dar, pentru binele meu, sper să fie. Sper că mi-e poleită și spina-rea, pentru că o să am nevoie de-o coloană vertebrală tare ca să supraviețuiesc.

Închizând ochii, îmi ridic mâinile și-mi ating pleoapele cu vârful degetelor, încercând să le alin înțepăturile. Deși sunt obosită, nu dorm. Nu mă relaxez. Nu pot. Nu acum, când inamicul mășaluiește în jurul meu și amintirile îngrozitoare îmi atâr-nă deasupra capului.

Oare Sail era încă viu ieri-dimineată? Și Digby își lătra ordi-nele oamenilor lui? Am senzația că toate s-au întâmplat cu săp-tămâni, cu luni, cu ani întregi în urmă.

Timpul curge altfel când suferi. Se întinde, lungind secundele, prelungind minutele. Am învățat că durerea și frica tind să se perpetueze. Și, de parcă asta nu ar fi suficient de crud, mințile noastre retrăiesc clipele traumatizante iar și iar și iar, multă vre-me după ce-au trecut.

Ce canalie e timpul!

Știu că am lăsat o bucată din mine pe corabia aia de pirați. Am trăit destule tragedii încât să recunosc senzația aia de sfâșiere dureroasă.

De fiecare dată când mi s-a frânt inima, când am fost răscolită de dureri chinuitoare, mi-a fost smulsă o parte din mine. Am simțit pierderea fiecărei bucăți, le-am văzut pe toate rămase în

urma mea, ca niște firimituri, pe cărarea trecutului, și culese în-dată de păsări de pradă înfiorătoare.

În Highbell, unii oameni călătoreau săptămâni întregi doar ca să mă vadă. Midas mă lăsa să-i stau alături în sala tronului, pentru ca vizitatorii să caște ochii la mine.

Dar, oricât am stat pe pedestalul meu, sub privirile tuturor, nimeni nu m-a văzut cu adevărat. Dacă m-ar fi văzut, și-ar fi dat seama că sunt doar o fată cu sufletul numai găuri și zdrențe și că pielea mea aurie ascunde o inimă frântă.

Mă ustură ochii și îmi dau seama că aș fi plâns din nou dacă mi-ar mai fi rămas vreo lacrimă de vărsat, dar probabil că mi s-au istovit și ele.

Habar n-am unde sunt paznicii și celelalte iepe și n-am nicio idee ce planuri are comandantul cu mine, dar nu sunt proastă. Regele Putreziciunii și-a trimis armata în Regatul al Cincilea ca să-l înfrunte pe Midas și mă tem pentru regele meu, la fel de mult ca și pentru mine.

Dispare și ultima fărâamă de lumină, ascunzându-se sub pă-tura orizontului, și încep să tremur de frig. Ziua s-a încheiat în mod oficial și mă forțez și eu să-mi încui emoțiile în inimă.

Amurgul anunță deja noaptea și trăsurile se opresc brusc. În partea asta a Oreei, întunericul se abate repede, cu brutalitate, și nu e de mirare că armata Regatului al Patrulea începe să-și instaleze tabăra.

Uitată în trăsura nemișcată, ascult zgomotele soldaților. Căii opriți de o parte și de alta nu mă lasă să văd mare lucru prin ferestre, doar niște siluete întunecate care umblă de colo-colo, îndeplinind diverse sarcini.

După jumătate de oră de așteptare, încep să mă foiesc, pre-sată de nevoia urgentă să mă ușurez. Trupul meu intră în criză, setea și foamea nu se mai lasă ignorate și epuizarea îmi sleiește membrele, ca o mare involburată care și-a propus să mă târască sub apă.

Vreau să dorm și atât. Să adorm și să mă trezesc abia după ce vor fi trecut toate durerile – și fizice, și emoționale.

Încă nu, mă îndemn. Încă nu trebuie să mă odihnesc.

Mă ciupesc de braț, ca să-mi silesc simțurile să rămână treze, și încerc să disting ceva în nenumăratele zgomote de-afară, timp în care se stinge și ultima rază de lumină și noaptea mă acoperă ca o plapumă rece.

Îmi sprijin ceafa de peretele trăsorii și închid ochii un moment. Doar un moment, îmi spun. Doar ca să-mi potolesc focul care îmi arde ochii umflați, doar ca să-mi alin numeroasele suferințe.

Doar un moment...

Tresar și deschid imediat ochii la auzul unei chei întoarse în broască.

Portiera trăsorii zboară în lături, atât de brusc, încât mi se taie respirația, și iată-l, sub mantia întunericului, fixându-mă amenințător cu ochii lui înfundați în orbite.

Comandantul Rip.

3

AUREN

Mă uit la comandant fără să respir, cu trupul încordat și alert. Am să aflu chiar acum ce înseamnă cu adevărat să-i fiu prizonieră.

Mintea îmi vuieste. Posibilități nesfârșite îmi zboară prin cap, una câte una, în timp ce încerc să mă pregătesc.

Oare o să mă înșface de păr și o să mă târască afară? O să mă amenințe, o să mă brutalizeze? O să mă forțeze să mă dezbrac, ca să-mi vadă până și ultimul petic de piele aurie? O să mă dea pe mâna soldaților lui? O să mă lege cu lanțuri?

Nu îndrăznesc să las să mi se citească pe față gândurile astea. Nu trebuie să dau niciun indiciu despre întrebările care mi se zvârcolesc în cap.

Adun toată durerea și neliniștea ca-ntr-un ghem de lână vechi, ascunzând bine fiecare capăt destrămat. Pentru că, dacă o să-i arăt spaima care mă macină, dacă o să-mi dezvălui slăbiciunile în fața acestui bărbat, o să înșface firele astea și o să le smulgă, deșirându-mă până la capăt.

Înăbușă-ți slăbiciunea, ca să-ți răsară puterea...

Cuvintele astea vechi, aproape uitate, îmi apar în minte ca din senin, ca și cum creierul meu le-ar fi pus deoparte, pregătindu-se să le scoată la iveală atunci când voi fi avut cea mai mare nevoie de ele.

Îmi amintesc deodată cum mi-au fost șoptite la ureche, cu blândețe, dar puternice ca oțelul.

Acum răsună în mine și mă ajută să-mi îndrept umerii, să-mi înalț bărbia și să-l înfrunt pe comandant fără ezitare.

Își ține coiful sub braț și observ că părul îi e ușor ciufulit după orele lungi în care l-a purtat pe cap. Îi cercetez chipul palid și șirurile scurte de țepi mici și bonți care i se întind deasupra sprâncenelor întunecate. Aura lui apăsătoare saturează aerul și îmi aco-peră limba ca o glazură de zahăr, înclinându-mi toate papilele.

Are gustul puterii.

Mă întreb cum ar reacționa lumea dacă ar afla ce e de fapt. Nu un bărbat în venele căruia curge un rest de magie rămasă de la îndepărtării lui strămoși fae. Nu un om al cărui trup a fost corupt și transformat de Regele Putreziciunii. Nu un oarecare comandant de armată însetat de sânge, căruia îi face plăcere să smulgă de pe umeri capetele dușmanilor lui.

Nu, el e ceva mai periculos. Mai înfiorător. E un fae pursânge, care se ascunde în văzul tuturor.

Dacă oamenii ar afla adevărul, ar fugi îngroziți? Sau s-ar răscula împotriva lui, așa cum au făcut oreonii cu sute de ani în urmă, și l-ar omori, așa cum i-au omorât pe toți ceilalți?

Unii fae au ripostat în vremurile acelea tulburi, dar au fost depășiți numeric și, în ciuda magiei lor superioare, nu au putut rezista. Unii dintre fae pur și simplu nu au vrut să se lupte. Nu au vrut să ucidă oamenii printre care își găsiseră prieteni, iubiți, parteneri de viață.

Dar, dintr-o singură privire, m-am convins: comandantul Rip ar prefera să lupte. Ar lupta și Orea ar pierde.

Or fi trecut sute de ani de când legătura dintre Orea și Annwyn – tărâmul fae – a fost ruptă, totuși sunt uluită că nimeni nu îi știe, că nimeni nu îi vede natura adevărată, pentru că mie îmi e cât se poate de clară.

Judecând după intensitatea privirii lui, îmi dau seama că nu doar mintea mea se tot învârtă în timp ce ne cercetăm unul pe altul în tăcere, judecând, analizând, cântărind situația.

Curiozitatea se rostogolește prin mine ca o plantă de rădăcină în bătaia vântului. Mă întreb cum a ajuns aici comandantul Rip și ce urmărește. Să fie doar câinele de pază al regelui Ravinger, ținut în lesă și folosit ca să mârâie și să latre la dușmanii lui? Sau urmărește un alt scop?

Încolțită în trăsură, urmăresc cum mă cercetează din cap până-n picioare și văd că trage niște concluzii. Mă străduiesc din răputeri să nu mă foiesc și să nu mă înfior sub privirea lui scrutătoare.

Ochii i se opresc o clipă asupra obrazului meu umflat și a buzei crăpate, apoi îi coboară spre panglicile șifonate și răsfirate. Nu-mi place cu cât interes le privește. De fiecare dată când se uită la ele, îmi vine să le ascund. Mi le-aș fi înfășurat în jurul torsului, la adăpost, dacă nu m-ar fi durut atât de tare.

Când în sfârșit își încheie inspecția, își înalță ochii întunecați către ochii mei. Mă încordez, așteptând să mă tragă afară, să-mi răcnească ordine sau să mă amenințe, dar se uită la mine în continuare, ca și când ar aștepta ceva.

Dacă se așteaptă să cedez, să plâng sau să mă milogesc de el, refuz s-o fac. Refuz să mă prăbușesc sub apăsarea privirii lui iscoditoare sau să mă las strivită de tăcerea lui asurzitoare. Dacă o să fie nevoie, o să stau naibii așa toată noaptea!

Din nefericire, stomacul meu nu pare să-mi împărtășească voința îndărătnică, pentru că, drept în clipa aceea, scoate un chiorăit puternic.

Auzindu-l, comandantul mijește ochii, de parcă l-ar fi jignit personal.

— Ți-e foame.

Dacă n-aș fi fost atât de îngrozită, aș fi dat ochii peste cap.

— Bineînțeles că mi-e foame. Stau de o zi întreagă în trăsura asta și doar Pirații Roșii nu ne-au primit cu vreun ospăț după ce ne-au capturat.

Chiar dacă îl surprinde lipsa de respect din tonul meu, nu o arată.